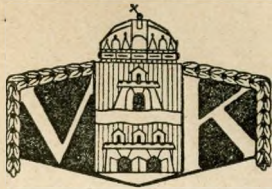

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Pesten mindenki táncol*

Forrás:

Pesti Törzsde

Bn

(Hely)

1926. 3. 11.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

793.3

Hely

Idő

"1926"

Személy

Helyszám

Közp nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi hazinyomda 1922

Pesten mindenki táncol

Egy táncmester őszinte szavai a közönséghez

A tánc, mely azoknál a fizikai követelményeknél fogva, melyeket a táncossal szemben támaszt, inkább a fiatalok privilégiuma volt, ma hatalmába kerítette az idősebb generációt is. Sőt, ha éppen disztíngválni szabad, azt mondhatjuk, hogy a fiataloknak a tánc szórakozás, míg az idősebbeknél valóságos szenvedéllyé változott át. Ez annál is furcsább, mert hiszen mint említettük, a tánc fárasztó és a fizikumnak egy bizonyos frissességét és állóképességét igényeli, ámde csodálattal kell megállapítanunk, hogy még a meghatározhatatlan korú, azaz 40–50 év közötti hölgyek is milyen kitűnő konzerváltságáról és nagy állóképességről tesznek tanúbizonyságot, míhelyt a parkettra lépnek. Az idős férfiak nem kevésbé hódolnak a táncnak, sőt a tánc-lyon ma a 40 éves férfi. A 40 éves férfi smokingot ölt, lakkelpöt húz és elmegy táncolni. A 40 éves férfi karján látjuk a 20 éves lányokat, míg az ifjúság vagy az oszlopokhoz támaszkodva petrezselymet áru, vagy pedig a „veszedelmes kor” negyvenéves asszonyaival ropja a táncot. Nehogy azt gondoljuk azonban, hogy az idősebb generációt talán a valcert, a francia bostont, vagy a mazurkát kultiválja különösképpen. Ellenkezőleg: a negyvenéves hölgy és a negyvenéves férfi a valcer alatt tilve maradnak és szívják obligát cigarettájukat, míg a valcerezés dicsőségét teljesen átengedik a fiataloknak. Hanem ha azután a jazz-band rázendít a shymmire vagy a tangóra, megmozdul az egész terem és öreg, fiatal, férfi és nő vállvetve, sőt végkimerültség shymmiznek.

Manapság, mikor minden rendesebb kávéházban és szállodában, ahol csak egy négyzetméternyi helyet lehet szorítani a táncra, ótörái teákat és tánc-

estélyeket tartanak s a barokban változatlanul „az úri közönség táncol”, kissé nehéz elgondolni, hogy miből élnek a tánciskolák. Hiszen táncolni többé-kevésbé már mindenki tud és aki táncolni tud, az nem megy tánciskolába, aki pedig eddig nem tanult meg, holott a tánc valóságos morális kénszser, az ezután már igen nehezen fog megtanulni.

Munkatársunk meglátogatott néhány tánciskolát, hogy kikérje a táncmesterek véleményét. Többek között Róka Gyula a következőket mondotta munkatársunknak:

— Elejnte mindenki azt hitte, hogy a táncmesterek vagyont fognak szerezni a tánc hihetetlen népszerűségéből. Ez azonban igen nagy csalódás, mert míg a hatóságok a tánciskolákkal szemben erkölcsi túlkövetelményekkel állnak elő, addig a kávéházakban, éttermekben, szállodákban, barokban és egyéb helyeken a táncnak mindenféle fajtája szabad és egyáltalán senki sem ügyel fel arra, hogy az a közérkölcse ütközik-e vagy sem. Ennek igen jellemző példája a következő: A tánciskolák csak 11 óráig maradhatnak nyitva, táncolni csak szülői felügyelet mellett szabad és a táncmesternek kötelessége figyelemmel kísérni minden egyes táncoló párt, vajjon a férfi nem öleti-e túlszorosan magához a nőt s míhelyt ilyesmit vesz észre, kötelessége az illetőt azonnal figyelmeztetni, mert ha ilyen okból jelentést tesznek ellene, a tánciskolát be is zárhatják: Ezek más viszonyok között talán nem lennének túlkövetelések, de ma, amikor az ifjúság és az egész közönség elmehet olyan helyekre is táncolni, ahol nincsen kiteve hasonló kontrollnak, természetesen, hogy aki csak teheti, elkerüli a tánciskolát. Tehát kötelességük lenne a hatóságoknak vagy enyhíteni a tánciskolákkal szemben ezt a szigorú szubordinációt, vagy pedig korlátozni a tánchelyiségekben álló táncszabadságot, sőt szabadságot.

— Ma a helyzet még kialakulatlan. Az ősz és

téli szezonban a táncos szórakozóhelyek közönségünk igen nagy részét vonták el tőlünk. A farsangi bálti konjunktúrát természetesen nem lehet alapul venni, hiszen ilyenkor mindig rosszul mennek a tánciskolák. Reméljük azonban, hogy tanítványaink száma mégis meg fog növekedni és pedig azért, mert arra számítunk, hogy a nyilvánosság előtti állandó táncolás kifejleszti a közönségben az önkritikát. A helyzet ugyanis az, hogy aki 1–2 órát vett egy táncmesternél, míhelyt nem csúszik el a parketten, azonnal faképnél hagyja a tánciskolát és nyilvános helyre megy el táncolni, anélkül, hogy tudna. Ez mégis egészen addig, míg az illető el tudja leplezni táncbéli járatlanságát, de ha csakugyan táncolni akar, kénytelen ismét felkeresni a táncmestert.

— Ma már igazán elérkeztünk oda, hogy mindenki táncol. Akár tud, akár nem tud. Mindenestre azért vannak új tanítványaink is, akiknek oroszlanrészre az idősebb hölgyek köréből rekrutálódnak. Figyelemreméltó, hogy újabban igen sok pártában maradt leány tanul meg táncolni, mint-hogy ha ez lenne a férjhezmenetelnek egyedül üdvözítő módja. Még manapság is, mikor egyébként igen meg kell becsülni a tanítványokat, van egy fajtája a tanítványnak, melytől a táncmesterek kivétel nélkül félnek. Ez az a tanítvány-soriment, mely az úgynevezett fogyókúra-táncot kultiválja. Tessék elhinni, hogy ez egyike a legnagyobb szörnyűségeknek és vigasztaló benne legfeljebb az, hogy hatása csakugyan nem marad el, amennyiben rohamos lefogyást eredményez. Persze nem egészen úgy, mint ahogy a doktor rendelkez, hanem úgy, hogy a tanítvány vígan hiszik tovább, míg a táncmester csonttá és bűrré fogy. Ezt nem tréfából mondom, mert ha valaki megpróbálta, hogy egy kileneven, vagy száz kilós hölgygel órákhozhat lejtse a táncot, az meg tudja érteni, hogy ennél a teljesítménynél eredményesebb fogyókúra nincs a világon — a táncmester számára.